

การยกเลิกโทษประหารชีวิต : ศึกษากรณีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ จากการวางเพลิง

Abolition of the Death Penalty: Case study of the Offenses Related to Setting Fire to Property

¹อัญชัญ ยุติธรรม, ²วนาภรณ์ พันธุ์พุกษ์, ³ภูมิ โชคเหมาะ และ ⁴สกุณา ทิพย์รัตน์

¹Anchan Yuttitham, ²Wanaporn Phanphruk, ³Poom Chokmoh and ⁴Sakuna Tiplut

¹คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

²นักวิชาการอิสระ, ³หลักสูตรนิติศาสตรดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีปทุม

⁴หลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น

¹Faculty of Humanities and Social Sciences Valaya Alongkorn Rajabhat University

under the Royal Patronage Pathum Thani Province

²Independent scholar, ³Master of Laws Program, Sripatum University

⁴Bachelor of Law Program, Khon Kaen University

¹Corresponding Author. E-mail: anchan@vru.ac.th

Received July 15, 2024; Revised August 2, 2024; Accepted August 16, 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การยกเลิกโทษประหารชีวิต ศึกษากรณีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์จากการวางเพลิง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 218 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิด หลักสิทธิมนุษยชน และการคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ กับการลงโทษประหารชีวิตตามหลักกฎหมายมหาชนระหว่างประเทศ ของประเทศไทย และต่างประเทศ ศึกษาวิเคราะห์และเปรียบเทียบกฎหมายการลงโทษประหารชีวิตในกรณีวางเพลิงเผาทรัพย์ ตามกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐฝรั่งเศส และประเทศญี่ปุ่น กับกฎหมายไทย และเสนอแนวทางการปรับเปลี่ยนรูปแบบการลงโทษที่มีความเหมาะสมกับฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์จากการวางเพลิง โดยการวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ประกอบด้วยการวิจัยเอกสาร และการสัมภาษณ์เชิงลึก ผลการวิจัย พบว่า การบังคับใช้บทลงโทษประหารชีวิตกับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการวางเพลิงเผาทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 218 นั้นไม่สอดคล้องกับกฎหมายมหาชนระหว่างประเทศทางด้านการคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และสิทธิมนุษยชน ซึ่งการใช้มาตรการลงโทษที่สูงเกินกว่าเหตุย่อมเป็นการไม่สมเหตุสมผลระหว่างความผิดกับบทลงโทษ ด้วยเหตุที่ความผิดในลักษณะนี้ไม่ใช่ความผิดอาชญากรรมร้ายแรงที่สุดตามหลักสากล จึงต้องมีการปฏิรูปกฎหมายการลงโทษประหารชีวิตของไทยให้มีความสอดคล้องกับหลักสากล ข้อเสนอแนะจากการวิจัย คือ การแก้ไขปรับปรุงเพิ่มเติมเนื้อหาในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 218 โดยยกเลิกบทลงโทษประหารชีวิตที่เป็นบทลงโทษสูงสุดในกรณีเกี่ยวกับการวางเพลิงเผาทรัพย์ออก และบัญญัติบทลงโทษสูงสุดเป็นการจำคุกตลอดชีวิต และเพิ่มเติมโทษปรับ เพื่อให้การกำหนดบทลงโทษมีความเหมาะสม และเป็นไปตามหลักปณิญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

คำสำคัญ: การประหารชีวิต; ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์; การวางเพลิง

Abstract

The research on the abolition of the death penalty, focusing on a case study of offenses related to arson involving any private or public building as stated in Section 218 of the Thai Penal Code, aimed to explore the concepts of human rights and the protection of human dignity relevant to the death penalty under international public law, as well as the domestic laws of Thailand and other countries. The study examined and compared the death penalty for arson under Thai law with foreign laws, specifically those in the US, France, and Japan, and proposed guidelines for developing an appropriate punishment model for offenses involving property destruction by arson. This research employed qualitative documentary methods, including in-depth interviews. The findings revealed that the application of the death penalty for offenses related to property destruction committed by arsonists under Article 218 of the Thai Criminal Code does not align with international public law concerning the protection of human dignity and human rights. The main reason is that imposing an excessively severe punishment for such an offense is considered disproportionate and unjust. Since offenses related to property destruction by arson are not regarded as the most serious crimes under international standards, the study proposed reforming Thailand's death penalty laws to conform to international principles. The research recommended amending Section 218 of the Criminal Law by abolishing the death penalty as the maximum punishment for arson offenses. Additionally, it suggested that life imprisonment be established as the maximum penalty, with the addition of fines, to achieve justifiable punishment and ensure compliance with principles of human rights and human dignity.

Keywords: death penalty; offenses relating to property destruction; arson

บทนำ

โทษประหารชีวิตถือเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการยุติธรรมที่กำหนดไว้เป็นบทลงโทษขั้นสูงสุดสำหรับผู้กระทำความผิดในคดีอาชญากรรมร้ายแรง เพื่อเป็นการลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดของสังคมในระดับอาชญากร ซึ่งโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำต่อชีวิตของผู้ทำอาชญากรรม เพื่อเป็นการกำจัดและตัดตอนผู้กระทำ อีกทั้งเป็นหนทางในการยับยั้งไม่ให้เกิดการเลียนแบบและทำตาม โดยมีรูปแบบวิธีคิดที่ถูกนำมาใช้ในแต่ละสังคมด้วยวิธีการลงโทษที่แตกต่างๆ กันไป แม้ว่าประเทศต่างๆ ในโลกได้วางหลักเกณฑ์การลงโทษที่รุนแรงเพียงใดแต่ก็ไม่สามารถยับยั้งการกระทำอาชญากรรมได้ ยังคงมีให้เห็นอย่างต่อเนื่อง โดยสภาวิจัยแห่งชาติของสถาบันการศึกษาแห่งชาติในสหรัฐอเมริกาได้ยืนยันไว้ในรายงานฉบับลงวันที่ 18 เมษายน พ.ศ.2555 (ค.ศ.2012) “งานวิจัยจนถึงปัจจุบันเกี่ยวกับผลจากการใช้โทษประหารต่อการก่ออาชญากรรมไม่มีส่วนใดที่บ่งชี้ว่าโทษประหารจะช่วยลด เพิ่มหรือไม่มีผลใด ๆ ต่ออัตราการฆาตกรรม” (สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน และสหพันธ์สิทธิมนุษยชนสากล,2549) ซึ่งการใช้โทษ

ประหารชีวิตโดยไม่กระทบต่อสิทธิพลเมืองของประเทศจะต้องกระทำภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศที่ให้กระทำเฉพาะกรณีอาชญากรรมที่อุกฉกรรจ์ที่สุดเท่านั้น โดยผู้รายงานพิเศษขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยการฆาตกรรมหรือการลงโทษประหารชีวิต ได้กำหนดนิยามของคำว่า “อาชญากรรมร้ายแรงที่สุด” หมายถึง อาชญากรรมที่มีเจตนาในการฆาตกรรมและส่งผลให้เกิดการเสียชีวิต หรือการกระทำที่เกิดจากเจตนาฆ่าและก่อให้เกิดความตายเท่านั้น (Philip Alston, 2011) นอกจากนี้ องค์การสหประชาชาติยังได้มีการกำหนดถึงขอบเขตอาชญากรรมที่เป็นเพียงอาชญากรรมร้ายแรง หากแต่ไม่สามารถใช้โทษประหารชีวิตได้ อาทิ อาชญากรรมที่เป็นการกระทำความมั่นคงของรัฐ หรือคดีอาญาที่ร้ายแรงทางทหาร อาชญากรรมที่มีผลต่อการทำให้ผู้อื่นสูญเสียชีวิต อาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด (William A Schabas, 2002) แต่ถึงกระนั้นก็ยังคงมีหลายประเทศที่หลบเลี่ยงและประยุกต์ใช้โทษประหารสำหรับอาชญากรรมที่ไม่ใช่อาชญากรรมที่ร้ายแรงที่สุดในจำนวนนั้นรวมถึงประเทศไทยด้วย ซึ่งการบังคับใช้กฎหมายที่มีประสิทธิภาพมีความรวดเร็วและแน่นอน คือ เมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น หากกระบวนการยุติธรรมได้ตัวผู้กระทำความผิดที่แท้จริงมาลงโทษ ในเวลาที่ใกล้เคียงกับการกระทำความผิดที่เกิดขึ้น แม้ว่าโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดจะเป็นโทษที่ไม่รุนแรงมาก ก็จะมีผลเป็นการยับยั้งหรือข่มขู่อาชญากรรมได้มากกว่าการลงโทษที่รุนแรงแต่ไม่มีประสิทธิภาพในการบังคับใช้ (George B. Vold, 1986)

จากความสำคัญของปัญหาที่ได้กล่าวมานี้ สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาของการลงโทษประหารชีวิตในกรณีที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินจากการวางเพลิงที่ผ่านมาไม่สามารถยับยั้งหรือแก้ไขปัญหาคากระบาดของอาชญากรรมได้ จึงนำไปสู่การตั้งคำถามว่าการใช้โทษประหารชีวิตสามารถยับยั้งการเกิดขึ้นของอาชญากรรมได้จริงหรือไม่ ถ้าหากมองถึงจำนวนตัวเลขการเกิดขึ้นของคดีอาชญากรรมที่มีมากขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี อีกทั้งการลงโทษประหารชีวิตในคดีที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินจากการวางเพลิงยังไม่เข้าข่ายอาชญากรรมร้ายแรงที่สุดจนถึงขั้นต้องประหารชีวิต จึงไม่มีความสอดคล้องกับหลักขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยการฆาตกรรมหรือการลงโทษประหารชีวิต ประกอบกับบริบทของโลกในปัจจุบันประเทศต่างๆ มีแนวโน้มที่จะยกเลิกโทษประหารชีวิตลงเรื่อยๆ ที่เป็นภาพปรากฏให้เห็นจำนวน 3 ใน 4 ของประเทศทั่วโลกได้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตทั้งในทางกฎหมายและทางปฏิบัติ (Amnesty International Thailand, 2563) เมื่อประเทศไทยได้เข้าลงนามเป็นภาคีกฎบัตรระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองแล้วจึงมีผลบังคับและผูกพันต่อรัฐบาลไทยมีหน้าที่ต้องแก้ไขกฎหมายประหารชีวิตให้มีความสอดคล้องและเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองที่กำหนดการบังคับใช้โทษประหารชีวิตเฉพาะในกรณีคดีอุกฉกรรจ์ที่สุดเท่านั้น อย่างไรก็ตาม กฎหมายภายในของประเทศไทยมีการกำหนดโทษประหารชีวิตไว้มากถึง 57 สถานความผิดในกฎหมายหลายฉบับ อาทิ ประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายอาญาทหาร

พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ฯลฯ หากแต่ความผิดเหล่านี้มีหลายฐานความผิดที่ไม่เข้าข่ายในลักษณะเป็น อาชญากรรมอุกฉกรรจ์ที่สุด ตามความหมายขององค์การสหประชาชาติ ซึ่งหนึ่งในนั้นคือความผิดเกี่ยวกับ ทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 218

จากที่มาและความสำคัญของปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการกำหนดบทลงโทษที่ เหมาะสมกับความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินจากการวางเพลิงตามมาตรา 218 ที่สอดคล้องกับหลักสิทธิ มนุษยชน และหลักศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สอดรับกับหลักปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และ กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง

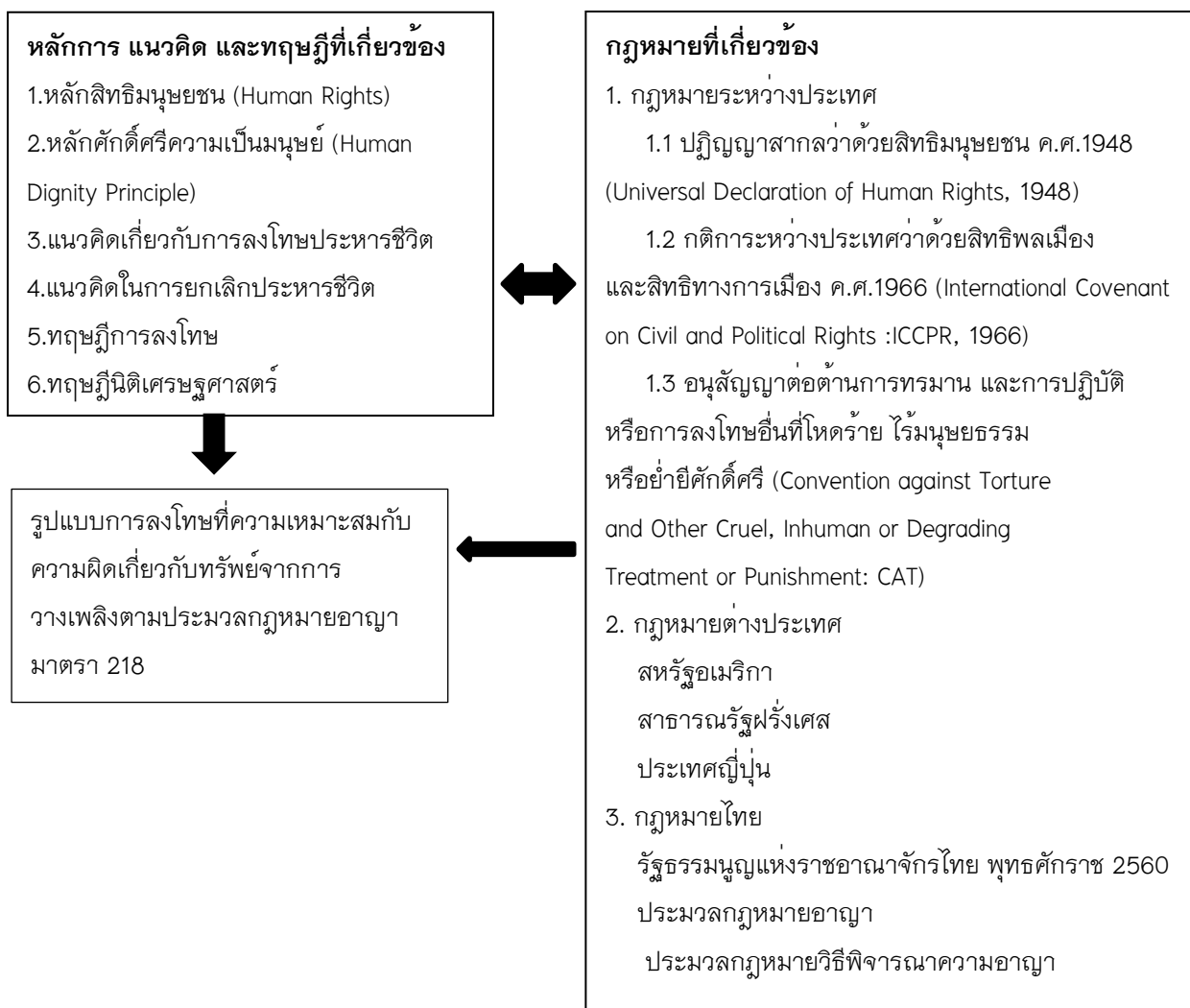
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวคิดหลักสิทธิมนุษยชนและการคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์กับการ ลงโทษประหารชีวิตตามหลักกฎหมายมหาชนระหว่างประเทศของต่างประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐฝรั่งเศส ประเทศญี่ปุ่น และประเทศไทย
2. เพื่อการศึกษาวิเคราะห์ และเปรียบเทียบกฎหมายการลงโทษประหารชีวิตในกรณีวางเพลิงทรัพย์สิน ตามกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐฝรั่งเศส และประเทศญี่ปุ่นกับกฎหมายไทย
3. เพื่อเสนอแนวทางการพัฒนาปรับเปลี่ยนรูปแบบการลงโทษที่มีความเหมาะสมกับฐาน ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินจากการวางเพลิง

สมมติฐานของการวิจัย

การกำหนดบทลงโทษด้วยการประหารชีวิตของสากลนั้นจะเป็นไปตามข้อกำหนดและขอบเขต ที่ได้ระบุไว้ในกฎหมายระหว่างประเทศและองค์การสหประชาชาติ จะมีการลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำ ความผิดก็เนื่องด้วยเป็นความผิดที่มีลักษณะอุกฉกรรจ์ที่สุดหรือเข้าข่ายลักษณะการเป็นอาชญากรรม ที่ร้ายแรง ซึ่งขอบเขตของความผิดขั้นประหารชีวิตนั้นกฎหมายระหว่างประเทศและองค์การสหประชาชาติ ไม่ได้กำหนดให้ครอบคลุมไปถึงความผิดฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินด้วย ในส่วนของประเทศไทยนั้นได้มีการ กำหนดบทลงโทษประหารชีวิตไว้หลายฐานความผิดซึ่งหนึ่งในนั้น คือความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินจากการวางเพลิง ซึ่งถือเป็นการลงโทษที่รุนแรงเกินกว่าเหตุและไม่เป็นไปข้อกำหนดและขอบเขตที่ระบุไว้ตามหลักสากล

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิต : ศึกษากรณีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินจากการวางเพลิง ได้กำหนดวิธีวิทยาการวิจัยการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research Methodology) ด้วยการศึกษาเอกสาร (Documentary Research) เป็นการวิจัยเอกสารที่เป็นเอกสารปฐมภูมิ (Primary data) ด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับแนวคิดหลักสิทธิมนุษยชนและการคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์กับการลงโทษประหารชีวิตตามหลักกฎหมายมหาชนระหว่างประเทศ และแนวคิดในการลงโทษประหารชีวิตในกรณีวางเพลิงเผาทรัพย์สินตามกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐฝรั่งเศส และประเทศญี่ปุ่น ด้วยการค้นคว้าจากคลังข้อมูลสำนักงานกฤษฎีกา เว็บไซต์ฐานข้อมูล

กฎหมายต่างประเทศ ตำราของไทยและต่างประเทศ แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับบทกำหนดโทษตามกฎหมายไทย และเอกสารทุติยภูมิ (Secondary data) ด้วยการรวบรวมข้อมูลที่ผ่านมากระบวนการวิเคราะห์มาก่อน จากรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง บทความวิชาการ บทความวิจัย ตำรากฎหมาย ที่เป็นข้อคิดเห็นหรือข้อวิจารณ์หรือคำสัมภาษณ์ ด้วยการนำมาสังเคราะห์ จนได้คำตอบถึงความจำเป็นและเหมาะสมในการกำหนดโทษประหารชีวิต การรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ตามแนวทางการสัมภาษณ์ ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสบการณ์ในการพิจารณาคดี ดำเนินคดี บังคับคดี และนักวิชาการที่เกี่ยวข้องอาญา อันประกอบด้วย ผู้พิพากษา อัยการ ตำรวจ ผู้บัญชาการเรือนจำ นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ถึงแนวทางในการเสนอแก้ไขกฎหมายบทลงโทษในความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ตาม มาตรา 218

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยนำเสนอประเด็นหลักตามวัตถุประสงค์ ได้แก่ แนวคิดหลักสิทธิมนุษยชนและการคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์กับการลงโทษประหารชีวิตตามหลักกฎหมายมหาชนระหว่างประเทศของต่างประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐฝรั่งเศส ประเทศญี่ปุ่น และประเทศไทย การศึกษาวิเคราะห์ และเปรียบเทียบกฎหมายการลงโทษประหารชีวิตในกรณีวางเพลิงเผาทรัพย์ตามกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐฝรั่งเศส และประเทศญี่ปุ่น กับกฎหมายไทย เพื่อนำไปสู่แนวทางการพัฒนาปรับเปลี่ยนรูปแบบการลงโทษที่มีความเหมาะสมกับฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์จากการวางเพลิง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ผลการศึกษาแนวคิดหลักสิทธิมนุษยชนและการคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์กับการลงโทษประหารชีวิตตามหลักกฎหมายมหาชนระหว่างประเทศของต่างประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐฝรั่งเศส ประเทศญี่ปุ่น และประเทศไทย พบว่า หลักสิทธิมนุษยชนให้การยอมรับนับถือศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์มาตั้งแต่เกิดที่ไม่อาจละเมิดได้และสิทธิที่เท่าเทียมกัน ไม่มีใครที่จะสามารถเพิกถอนได้อันเป็นพื้นฐานแห่งเสรีภาพ ความยุติธรรม และเท่าเทียมกัน ถือเป็นหลักประกันของมนุษย์ทุกคนสามารถดำรงชีวิตได้อย่างอิสระและยังเป็นหลักพื้นฐานของการคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์อีกด้วย ด้วยเหตุนี้หลักสิทธิมนุษยชนจึงจำเป็นต้องนำมาใช้ประกอบในการพิจารณาการลงโทษประหารชีวิตในส่วนของ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ คือ คุณค่าในตัวของตนเองที่มีลักษณะเฉพาะที่เกิดจากสิ่งที่มีติดตัวมาตั้งแต่เกิดมาเป็นมนุษย์และมีชีวิตรอด เป็นสิ่งที่ผูกพันความเป็นมนุษย์โดยไม่มีการแบ่งแยกและห้ามปฏิบัติต่อมนุษย์เยี่ยงสัตว์หรือเยี่ยงทาส การลงโทษประหารชีวิตจึงมีผลกระทบทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสังคมของผู้ถูกลงโทษ ส่งผลให้เกิดความเสียหายที่ไม่สามารถเรียกคืนได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามีการลงโทษที่ผิดพลาด การลงโทษประหารชีวิตตามหลักกฎหมายมหาชนระหว่างประเทศของต่างประเทศจึงต้องคำนึงถึงเป็นสำคัญ

1) สหรัฐอเมริการแม่ว่าจะเป็นประเทศที่เป็นผู้นำในการเผยแพร่หลักสิทธิมนุษยชนไปยังประเทศต่างๆ แต่ก็ยังคงไว้ซึ่งโทษประหารชีวิตในหลายๆรัฐ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการใช้ลงโทษต่อผู้กระทำความผิดที่รุนแรงหรือเหตุการณ์สำหรับความผิดที่ถือว่าการกระทำที่รุนแรงหรือเหตุการณ์ตามกฎหมายที่มีบทลงโทษสูงสุดคือประหารชีวิต ล้วนเป็นความผิดเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนหรือฆ่าผู้อื่น ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา และความผิดที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของรัฐ อย่างไรก็ตามสหรัฐอเมริกาจะลงโทษขั้นรุนแรงนั้นจะต้องพิจารณาถึงความรุนแรงของความผิดที่กระทำและการกระทำดังกล่าวได้สร้างความสะเทือนใจต่อสังคมด้วย ในปัจจุบันสหรัฐอเมริกาได้มีการปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการลงโทษประหารที่ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญอันเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ จึงมีความสอดคล้องกับหลักปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ค.ศ.1948 (พ.ศ.2491)

2) สาธารณรัฐฝรั่งเศสเคยมีการลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำความผิดมาตั้งแต่ในสมัยยุคกลาง ซึ่งบทลงโทษประหารชีวิตจะใช้สำหรับผู้กระทำความผิดที่รุนแรงเท่านั้น ได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส ได้แก่ การกระทำความผิดต่อความมั่นคงของรัฐ การกระทำความผิดต่อบุคคล การกระทำความผิดต่อทรัพย์สิน และบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาจนกระทั่งในปี ค.ศ.1981 (พ.ศ.2524) รัฐบาลฝรั่งเศสได้ทำการยกเลิกบทลงโทษประหารชีวิตในทุกกรณี และบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญไม่ให้มีการลงโทษประหารชีวิต จวบจนกระทั่งปัจจุบัน (ค.ศ.2024) (พ.ศ.2567) สาธารณรัฐฝรั่งเศสไม่มีการลงโทษประหารชีวิตอีกเลยซึ่งมีความสอดคล้องกับหลักปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ค.ศ.1948 (พ.ศ.2491)

3) ประเทศญี่ปุ่นได้รับวัฒนธรรมทางด้านตุลาการมาจากจีนจึงทำให้รูปแบบการลงโทษประหารชีวิตมาจากจีนซึ่งความโหดเหี้ยมรุนแรง จนกระทั่งพุทธศาสนาแพร่เข้าสู่ประเทศญี่ปุ่นทำให้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตนานถึง 346 ปีจึงมีการรื้อฟื้นโทษประหารชีวิตขึ้นมาอีกครั้งแต่ไม่รุนแรงเท่าในอดีตและใช้มาจนกระทั่งปัจจุบัน แม้ว่าประเทศญี่ปุ่นจะมีบทลงโทษประหารชีวิตแต่ในแง่ของการพิจารณาคดีความนั้นกระบวนการยุติธรรมจะคำนึงถึงความสมดุลของการกระทำความผิดที่ได้กำหนดไว้ 9 ข้อ นอกจากนั้นยังกำหนดหลักการพื้นฐานเพื่อพิจารณาลงโทษผู้กระทำความผิดไว้ 4 ข้อในการพิจารณาคัดสินลงโทษผู้กระทำความผิดนั้น ศาลจะให้ความสำคัญต่อเจตนาในการกระทำความผิดและภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นต่อชีวิตของประชาชนเป็นหลัก ซึ่งสอดคล้องกับหลักปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ค.ศ.1948 (พ.ศ.2491)

4) ประเทศไทยที่เป็นหนึ่งในหลายๆ ประเทศที่ยังคงไว้ซึ่งโทษประหารชีวิต นับตั้งแต่อดีตในยุคสุโขทัยต่อยุคกรุงศรีอยุธยาเรื่อยมาจนถึงยุคสมัยรัชกาลที่ 5 เมื่อความเฟื่องฟูในเรื่องหลักสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ได้แพร่ขยายเข้าสู่ประเทศต่างๆ ทั่วโลก รวมถึงประเทศไทย ประกอบกับโลกเคลื่อนเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ นานาประเทศเริ่มมีความตระหนักถึงความสำคัญในการ

คุ้มครองสิทธิของมนุษยชาติมากขึ้นส่งผลให้ประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการประหารชีวิตจากการยิงเป้าเป็นการฉีดสารพิษเข้าร่างกายในปี พ.ศ.2546 และใช้ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน จึงมีความสอดคล้องกับหลักปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ค.ศ.1948 (พ.ศ.2491)

2. ผลการศึกษาวิเคราะห์ และเปรียบเทียบกฎหมายการลงโทษประหารชีวิตในกรณีวางเพลิงเผาทรัพย์ตามกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐฝรั่งเศส และประเทศญี่ปุ่น กับกฎหมายไทย พบว่า การลงโทษประหารชีวิตของสหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐฝรั่งเศส และประเทศญี่ปุ่น มีความแตกต่างกับประเทศไทย เมื่อนำมาเปรียบเทียบแล้วเห็นได้ว่า

1) กฎหมายรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาและประเทศญี่ปุ่นไม่ได้บัญญัติห้ามการลงโทษประหารชีวิตจึงถือว่าการลงโทษที่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ สำหรับสาธารณรัฐฝรั่งเศสนับตั้งแต่มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตจึงส่งผลให้รัฐธรรมนูญฝรั่งเศสได้บัญญัติไม่ให้มีการลงโทษประหารชีวิต ผู้กระทำความผิดไม่ว่ากรณีใด ในขณะที่ประเทศไทยนั้นนับตั้งแต่มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองทำให้มีรัฐธรรมนูญที่เป็นกฎหมายหลักในการปกครองประเทศและได้บัญญัติถึงหลักการ คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ ไม่ให้มีการลงโทษด้วยวิธีการที่ทรามตามหลักสากลคือประหารชีวิตก็ตาม แต่หากเมื่อใดที่ประเทศไทยมีรัฐประหารยึดอำนาจสำเร็จคณะรัฐประหารจะล้มล้างรัฐธรรมนูญฉบับเก่าและร่างฉบับใหม่ขึ้นมาแทนซึ่งมักจะบัญญัติเพื่อเป็นการรวบอำนาจการปกครองประเทศทั้งสามฝ่ายเอาไว้เสมอ ดังเช่นรัฐธรรมนูญการปกครองหลายๆ ฉบับที่ผ่านมา ทำให้ผู้ถืออำนาจในขณะนั้นสามารถลงโทษผู้กระทำความผิดขั้นสูงสุดได้โดยชอบธรรม

2) ประมวลกฎหมายอาญาของสหรัฐอเมริกาและประเทศญี่ปุ่น เมื่อรัฐธรรมนูญไม่ได้ห้ามการลงโทษประหารชีวิตจึงส่งผลให้ประมวลกฎหมายอาญาบัญญัติการลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ในกรณีที่เป็นการวางเพลิงเผาทรัพย์ของบุคคลอื่นและเป็นเหตุให้บุคคลอื่นเสียชีวิตหรือก่อให้เกิดอันตรายต่อบุคคลอื่น สำหรับสาธารณรัฐฝรั่งเศสเมื่อรัฐธรรมนูญฝรั่งเศสบัญญัติไม่ให้มีการลงโทษประหารชีวิตจึงทำให้ประมวลกฎหมายอาญาของฝรั่งเศสไม่มีการบัญญัติบทลงโทษประหารชีวิตและได้บัญญัติแก้ไขปรับเปลี่ยนบทลงโทษสูงสุดเป็นการจำคุกตลอดชีวิตแทนการลงโทษประหารชีวิต ในขณะที่ประเทศไทยนั้นแม้ว่ารัฐธรรมนูญจะบัญญัติถึงหลักการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนไม่ให้อำนาจลงโทษด้วยวิธีการที่ทรามแต่กลับมีกฎหมายอาญาซึ่งเป็นกฎหมายที่มีลำดับศักดิ์รองจากกฎหมายรัฐธรรมนูญได้กำหนดบทลงโทษสูงสุดคือประหารชีวิตซึ่งเป็นความขัดแย้งกันของกฎหมายทั้งสองฉบับหากแต่เมื่อมีการตัดสินคดีความกลับยึดบทลงโทษที่บัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา

3) หลักในการตัดสินลงโทษผู้กระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันของสหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐฝรั่งเศสและประเทศญี่ปุ่น ผู้พิพากษาจะตัดสินโดยคำนึงถึง

ปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบความผิดโดยเฉพาะอย่างยิ่งการพิจารณาถึงหลักเจตนาในการกระทำ ความผิดและเป็นภัยอันตรายต่อบุคคลอื่น ในกรณีวางเพลิงเผาทรัพย์จะต้องมีเจตนาที่จะเผาทรัพย์ของ บุคคลอื่นจนเป็นเหตุให้เกิดภัยอันตรายต่อบุคคลอื่น ในขณะที่ประเทศไทยนั้นได้เคยมีการพิพากษา ลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ในยุคที่อำนาจอยู่ในมือของจอมพลสฤษดิ์ ในเหตุการณ์เพลิงไหม้ที่ผู้กระทำความผิดต้องโทษประหารชีวิตนั้นล้วนเป็นการใช้อำนาจแบบเบ็ดเสร็จ เด็ดขาดทั้งทางด้านนิติบัญญัติบริหารและตุลาการของผู้มีอำนาจ จึงเข้าแทรกแซงอำนาจตุลาการให้ประหาร ชีวิตผู้กระทำความผิด แม้ในปัจจุบันรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้บัญญัติ ถึงหลักการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลเอาไว้ หากแต่ยังมีกฎหมายอาญาที่เป็นกฎหมายรอง ได้บัญญัติถึงการลงโทษประหารชีวิตในกรณีเกี่ยวกับการวางเพลิงเผาทรัพย์เอาไว้จึงทำให้สามารถ กำหนดลงโทษขั้นสูงสุด คือประหารชีวิตในกรณีวางเพลิงเผาทรัพย์ได้ ในหลักของกฎหมายนั้น กฎหมายที่ต่ำกว่ารัฐธรรมนูญจะขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญไม่ได้ถือเป็นหลักสำคัญที่กำหนดไว้ใน รัฐธรรมนูญทุกฉบับ ฉะนั้น เมื่อรัฐธรรมนูญกำหนดให้ความคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลเอาไว้ และตามหลักของการลงโทษประหารชีวิตได้นั้นจะต้องเป็นเหตุความผิดฉกรรจ์ที่มีเจตนาและส่งผล กระทบต่อประชาชนจึงทำให้ต้องรับโทษที่รุนแรง สะท้อนให้เห็นถึงกฎหมายอาญาที่บัญญัติให้มีการลงโทษ ประหารชีวิตในกรณีวางเพลิงเผาทรัพย์หากความเสียหายที่เกิดขึ้นมีเพียงทรัพย์ที่เสียหายจะต้องมีการแก้ไข ให้เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญที่กำหนดการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลเอาไว้ อีกทั้งปัญหาขาดความชัดเจนคำนิยามของ “เหตุฉกรรจ์” ที่ไม่ได้มีการบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมาย อาญาจึงไม่สามารถที่จะรู้ได้ว่าจริงๆ แล้วการกระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์เป็นเหตุฉกรรจ์ จนต้องมีบทลงโทษสูงสุดถึงประหารชีวิตหรือไม่

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยแนวคิดหลักสิทธิมนุษยชนและการคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์กับการ ลงโทษประหารชีวิตตามหลักกฎหมายมหาชนระหว่างประเทศของของต่างประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐฝรั่งเศส ประเทศญี่ปุ่น และประเทศไทย พบว่า การนำบทลงโทษประหารชีวิตมาใช้ทั้งใน ส่วนของกฎหมายต่างประเทศไม่ว่าจะเป็น สหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐฝรั่งเศส ประเทศญี่ปุ่น รวมถึงประเทศไทย ได้มีการนำหลักหลักสิทธิมนุษยชนตามหลักปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ค.ศ.1948 ซึ่งเป็นพื้นฐานของกฎหมายระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชนทุกฉบับมีอยู่ในปัจจุบันมาใช้อย่าง บังคับ และประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศที่ให้การรับรองปฏิญญาสากลฉบับนี้ ส่งผลให้รัฐธรรมนูญของ ประเทศไทยมีการรับรองให้ความคุ้มครองด้านสิทธิมนุษยชนที่มีความสอดคล้องกับมาตรฐานสากล (สิทธิพันธ์ พุทธพูน, 2564) ทำให้รัฐธรรมนูญของประเทศทั้ง 4 ได้มีการบัญญัติเกี่ยวกับหลักการให้ การรับรองคุ้มครองทางด้านสิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของประชาชนในประเทศของตน

โดยสาธารณรัฐฝรั่งเศสได้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตไปแล้วจึงทำให้ไม่มีบทลงโทษประหารชีวิตอีกเลยสำหรับสหรัฐอเมริกา ประเทศญี่ปุ่น และประเทศไทยที่ยังคงไว้ซึ่งโทษประหารชีวิตต่างก็ได้ทำการปรับปรุงรูปแบบวิธีการประหารชีวิตให้มีความโหดร้ายทารุณน้อยลงและได้พัฒนารูปแบบวิธีการตามยุคสมัยจนถึงปัจจุบัน อีกทั้ง กระบวนการยุติธรรมได้พิจารณาความผิดโดยคำนึงถึงหลักความสมดุลในการกระทำความผิด ทั้งนี้เพื่อเป็นการปกป้องสิทธิของมนุษย์เพื่อไม่ให้ต้องถูกละเมิดอย่างไม่เป็นธรรม

ผลจากการวิจัยศึกษาวิเคราะห์ และเปรียบเทียบกฎหมายการลงโทษประหารชีวิตในกรณีวางเพลิงเผาทรัพย์ตามกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐฝรั่งเศส และประเทศญี่ปุ่นกับกฎหมายไทย พบว่า การลงโทษประหารชีวิตในกรณีวางเพลิงเผาทรัพย์ของ สหรัฐอเมริกา และประเทศญี่ปุ่นได้มีการบัญญัติบทลงโทษประหารชีวิตในกรณีวางเพลิงเผาทรัพย์เพื่อเป็นการปกป้องกันผลประโยชน์ของสังคมและเศรษฐกิจของประเทศตามแนวคิดเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตถึงแม้ว่าทั้งสองประเทศได้มีบทบัญญัติดังกล่าว หากแต่การจะนำมาใช้บังคับกระบวนการตุลาการจะพิจารณาถึงการกระทำที่เกิดจากเจตนาของผู้กระทำและอันตรายที่เกิดจากการกระทำได้ส่งผลกระทบต่อสังคมหรือบุคคลอื่นจนเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิต จึงเป็นความผิดที่ร้ายแรงหรือเหตุจูงใจต้องลงโทษสูงสุดคือประหารชีวิต นอกจากนั้นกระบวนการตุลาการจะเปิดโอกาสให้ผู้กระทำความผิดสามารถต่อสู้ในศาลได้อย่างเต็มที่ สำหรับกรณีของสาธารณรัฐฝรั่งเศสซึ่งได้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตไปแล้วจึงไม่ได้บัญญัติบทลงโทษดังกล่าว การกระทำความผิดร้ายแรงจะมีเพียงการจำคุกเท่านั้น ในขณะที่ประเทศไทยกฎหมายอาญาไม่ได้นิยามความว่าเหตุจูงใจเอาไว้ จึงเป็นปัญหาที่กระบวนการยุติธรรมจะต้องเป็นผู้ตีความ ทำให้เกิดปัญหาในการตีความของผู้พิพากษาแต่ละคนที่ตีความไปตามเหตุปัจจัยและสถานการณ์บ้านเมืองในห้วงเวลาที่แตกต่างกัน ส่งผลให้มีการตีความของคำว่าเหตุจูงใจที่แตกต่างกันออกไปตามเหตุการณ์ของบ้านเมืองในแต่ละยุคสมัย แม้ว่าจะองค์การสหประชาชาติได้วางขอบเขตของอาชญากรรมร้ายแรงที่สุด หมายถึงพฤติกรรมกระทำความผิดที่มีเจตนาในการฆาตกรรมโดยมีผลทำให้ผู้อื่นเสียชีวิต แต่สำหรับการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทยที่เกี่ยวกับกรณีวางเพลิงเผาทรัพย์นั้นได้มีการกำหนดการลงโทษความผิดในกรณีดังกล่าวในกฎหมายอาญาบท 6 ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนตามมาตรา 218, 220, 222 และ 224 โดยกำหนดโทษสูงสุด คือประหารชีวิต ซึ่งในมาตรา 218, 220 และ 222 ได้บัญญัติ ผู้ใดวางเพลิงเผาทรัพย์ทั้งที่เจตนาหรือประมาท แม้ไม่มีผู้เสียชีวิตแต่ก็มีโอกาสที่จะต้องรับโทษสูงสุด คือประหารชีวิต ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับพิจารณาตัดสินของผู้พิพากษา ซึ่งความเป็นจริงแล้วการกระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ที่ต้องรับโทษสำหรับทรัพย์ที่ไม่ใช่ของผู้กระทำความผิดต้องเป็นทรัพย์ของบุคคลอื่น และจะต้องรับโทษสูงจนถึงสูงสุดจะต้องมีองค์ประกอบความผิดอันประกอบด้วยเจตนาผู้กระทำความผิดได้ลงมือกระทำความผิดและเกิดภัยอันตรายต่อประชาชน หากเป็นการวางเพลิงเผาทรัพย์ของตนเอง

ไม่ถือเข้าองค์ความผิดตามกฎหมายดังกล่าว เป็นการสะท้อนถึงกฎหมายไทยที่มองว่าการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับการวางเพลิงเผาทรัพย์เป็นความผิดที่ร้ายแรงจนจะต้องมีการลงโทษประหารชีวิต หากพิจารณาตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวถือเป็นกฎหมายที่ไม่มีความสอดคล้องกับ เจตนารมณ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่ได้วางขอบเขตของอาชญากรรมร้ายแรงที่สุด คือการ กระทำความผิดที่มีเจตนาฆ่าหรือทำด้วยวิธีการใดๆ ให้ผู้อื่นเสียชีวิต หากแต่การวางเพลิงเผาทรัพย์ นั้นเป็นเพียงการทำให้เกิดการสูญเสียชีวิตหรือทำความเสียหายแก่ทรัพย์ของบุคคลอื่น ไม่ถือว่าเข้า เงื่อนไขเกี่ยวกับความผิดอุกฉกรรจ์ที่ต้องมีโทษสูงสุดถึงขั้นประหารชีวิตโดยความชัดเจนของการกำหนด เหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์เป็นประเด็นสำคัญที่จะนำมาสู่การลงโทษที่เหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง การกำหนดเหตุฉกรรจ์ ศึกษาความรับผิดชอบฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ที่มี ความสำคัญ (พักตร์สุดา พิมพ์ไม้, 2564) ที่ให้ข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขเพิ่มเติมประมวล กฎหมายอาญา โดยการกำหนดเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ที่มีความสำคัญเป็น พิเศษ ฉะนั้นการลงโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์นั้นจึงไม่มีความสอดคล้อง กับเจตนารมณ์ของกฎหมายสากลที่ได้กำหนดขอบเขตของอาชญากรรมร้ายแรงที่สุดเอาไว้ ทั้ง รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้บัญญัติถึงสิทธิเสรีภาพในชีวิตและร่างกายซึ่งถือเป็นรากฐานที่ สำคัญของศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่ไม่อาจพรากไปได้แต่ในประมวลกฎหมายอาญากลับมีการ บัญญัติถึงการลงโทษประหารชีวิตบุคคลอยู่จึงถือว่าเป็นความย้อนแย้งของตัวบทกฎหมายอีกทั้งใน ความเป็นจริงควรจะต้องยึดกฎหมายที่มีศักดิ์ใหญ่กว่า

ผลจากการวิจัยแนวทางการพัฒนาปรับเปลี่ยนรูปแบบการลงโทษที่มีความเหมาะสมกับฐาน ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์จากการวางเพลิง พบว่า ประเทศไทยมีการใช้บทลงโทษประหารชีวิตเพื่อ ลงโทษผู้กระทำผิดในทางอาญาตามกฎหมายการลงโทษเพื่อให้สาสม ทฤษฎีเพื่อป้องกัน และทฤษฎีเพื่อ ดัดแปลงมาผสมผสานกัน และทฤษฎีทั้งสามได้ปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายอาญาของไทย (หยุด แสงอุทัย, 2514) (จิตติ ดิงศักดิ์, 2536) และยังคงใช้บทลงโทษประหารชีวิตในความผิดเกี่ยวกับการ วางเพลิงเผาทรัพย์ที่มีลักษณะการบังคับใช้แตกต่างจากกฎหมายต่างประเทศ อีกทั้งยังไม่สอดคล้อง กับหลักสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ภายใต้บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ดังนั้น จึงควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมบทลงโทษในความผิดฐาน วางเพลิงเผาทรัพย์จากโทษประหารชีวิตมาเป็นจำคุกตลอดชีวิต ซึ่งแนวทางการลงโทษดังกล่าวจะมี ความสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง การลงโทษประหารชีวิตของสังคมไทยในคดีอาชญากรรมอุกฉกรรจ์ ที่สุดตามแนวทางสหประชาชาติ (ตุลาการ ชัยนันทน์, 2564) ได้เสนอให้การใช้มาตรการลงโทษ ในฐานความผิดที่ไม่สอดคล้องต่อดีอาชญากรรมอุกฉกรรจ์ที่สุดตามแนวทางของสหประชาชาติควร ปรับเปลี่ยนหรือแก้ไขกฎหมายที่บัญญัติไว้ว่ามีโทษประหารชีวิตเป็นโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน

โดยไม่ได้รับการพักการลงโทษ อีกทั้งยังสอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์จากกลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องได้ให้ความเห็นไปในแนวทางเดียวกันว่า ควรยกเลิกโทษประหารชีวิตในความผิดเกี่ยวกับการวางเพลิงเผาทรัพย์ เพื่อให้สอดคล้องกับความหนักเบาของความผิดและได้สัดส่วนกับผลแห่งการกระทำความผิดดังกล่าว นอกจากนี้ยังเห็นควรเพิ่มโทษปรับในความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ เพื่อเป็นการข่มขู่ยับยั้งหรือเป็นการป้องปรามให้เกิดความเข็ดหลาบ ไม่กระทำความผิดซ้ำอีก โดยจะเป็นการลงโทษต่อทรัพย์สินของผู้กระทำความผิด ให้เกิดความเกรงกลัวในผลที่ตนจะได้รับจากการถูกลงโทษตามกฎหมายการลงโทษและทฤษฎีนิติเศรษฐศาสตร์ ซึ่งการนำโทษปรับมาใช้ในความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์นั้นยังปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายอาญาของสาธารณรัฐฝรั่งเศส และประมวลกฎหมายอาญาสหรัฐอเมริกาที่ได้นำโทษปรับมาใช้ลงโทษกับผู้กระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ด้วย

ผลจากการศึกษาวิจัย ทำให้ได้คำตอบตามปัจจัยปัญหาวิจัยและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งข้อสรุปและข้อค้นพบยังมีความสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย งานวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ที่มาสนับสนุนว่าการบัญญัติบทลงโทษสูงสุดคือการประหารชีวิตในกรณีความผิดเกี่ยวกับการวางเพลิงเผาทรัพย์นั้นถือเป็นการลงโทษที่รุนแรงเกินกว่าเหตุและไม่เป็นไปตามข้อกำหนดและขอบเขตที่ระบุไว้ในหลักสากล อีกทั้งยังมีความสอดคล้องกับความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเห็นว่าต้องแก้ไขปรับปรุงบทลงโทษในกฎหมายอาญาเกี่ยวกับการวางเพลิงเผาทรัพย์ เพื่อให้เกิดมาตรการลงโทษที่เหมาะสมและเป็นไปตามหลักปฎิญาญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1) จากข้อสรุปของแนวทางการแก้ไขปรับปรุงเพิ่มเติมเนื้อหากฎหมายอาญาที่จะต้องแก้ไขปรับปรุงในมาตรา 218 โดยยกเลิกบทลงโทษสูงสุด ในกรณีเกี่ยวกับการวางเพลิงเผาทรัพย์ออก และบัญญัติการลงโทษสูงสุดเป็นการจำคุกตลอดชีวิต ดังนี้

มาตรา 218 “ผู้ใดวางเพลิงเผาทรัพย์ ดังต่อไปนี้

- (1) โรงเรือน เรือ หรือแพที่คนอยู่อาศัย
- (2) โรงเรือน เรือ หรือแพอันเป็นที่เก็บหรือที่ทำสินค้า
- (3) โรงมหรสพหรือสถานที่ประชุม
- (4) โรงเรือนอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน เป็นสาธารณสถาน หรือเป็นที่สำหรับประกอบพิธีกรรมทางศาสนา
- (5) สถานีรถไฟ ท่าอากาศยานหรือที่จอดรถหรือเรือสาธารณะ

(6) เรือกลไฟ หรือเรือยนต์ อันมีระวางตั้งแต่ห้าตันขึ้นไป อากาศยาน หรือรถไฟที่ใช้ในการขนส่งสาธารณะ ต้องระวางโทษสูงสุดจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี หรือปรับ”

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1) การแก้ไข และปรับปรุงประมวลกฎหมายอาญาทหาร เกี่ยวกับรูปแบบการลงโทษประหารชีวิต เพื่อให้เกิดการปกป้องคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพ และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของทหาร ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเสนอประเด็นที่จะเป็นหัวข้อการวิจัยต่อไปคือ เรื่อง “การแก้ไขปรับปรุงรูปแบบการประหารชีวิตในประมวลกฎหมายอาญาทหาร”

2) การกำหนดโทษปรับอย่างสูงในการกระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 218

เอกสารอ้างอิง

- จิตติ ดิงศรัทย์. (2536). *กฎหมายอาญา ภาค 1*. กรุงเทพมหานคร : สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา.
- ตุลาการ ชัยนันทเกตุ. (2564). *การลงโทษประหารชีวิตของสังคมไทยในคดีอาชญากรรมอุกฉกรรจ์ที่สุดตามแนวทางสหประชาชาติ*. วารสารรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์. 12(ฉบับเพิ่มเติม 1), 57–97.
- พัทตร์สุตา พิมพ์ไ้ม้. (2564). *การกำหนดเหตุฉกรรจ์ : ศึกษาความรับผิดชอบพื้นฐานวางเพลิงเผาทรัพย์สินที่มีความสำคัญ*. วิทยานิพนธ์หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน และสหพันธ์สิทธิมนุษยชนสากล. (2549). *โทษประหารชีวิตในประเทศไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : มาสเตอร์เพรส.
- สิทธิพันธ์ พุทธหุน. (2564). *มนุษย์นิยม ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และสิทธิมนุษยชนในสังคมไทย*. วารสารรามคำแหง ฉบับรัฐประศาสนศาสตร์, 4(3), 63–91.
- หยุด แสงอุทัย. (2514). *เรื่องการลดอาชญากรรมโดยการออกกฎหมายกำหนดแนวทางให้ศาลใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษในนิติศาสตร์และการต่างประเทศ*. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- Alston, Philip. (2011). *Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions*. UN. Human Rights Council.
- Amnesty International Thailand. (2563). *รายงานสถานการณ์โทษประหารชีวิตและการประหารชีวิตปี 2562 (ภาพรวมการประหารชีวิตทั่วโลกลดลง)*. สืบค้นเมื่อ 27 มีนาคม 2566, จาก <http://www.amnesty.or.th/latest/news/787>.

Schabas, William A. (2002). *The Abolition of the Death Penalty in international Law* 3rd ed.
United Kingdom: Cambridge University Press.

Vold, George B. and Thomas J. Bernard. (1986). *Theoretical Criminology*, 3rd ed. New York:
Oxford University Press.